

ת"פ (באר שבע) 60094-10-21 - מדינת ישראל נ' יוסף אלבז

ת"פ (באר-שבע) 60094-10-21 - מדינת ישראל נ' יוסף אלבזשלוט באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 60094-10-21

מדינת ישראל

נגד

יוסף אלבז

ע"י ב"כ עו"ד הילה טל

בית משפט השלוט בבאר-שבע

[10.06.2024]

כבוד השופט אריה דורני-דורון

גזר דין

רקע:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון מיום 02/02/23, בתיקים שבכותרת כמפורט להלן:
 - 1.1 כתב האישום המתוקן בת.פ. 60094-10-21 (להלן: "כא/1") מייחס לנאשם עבירת תקיפת סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 06/10/19 בשעה 07:40 או בסמוך לכך, בחנות נוחות הממוקמת בתחנת דלק ליד צומת גילת, תקף הנאשם את ש"ג, עובדת החנות (להלן: "המתלוננת") בכך שהעיף מעמד מוצרים שהיה בסמוך אליה, ואף רק עליה בקבוק מים שפגע בכתפה בדרכו החוצה. הכול כאמור בכתב האישום המתוקן.
 - 1.2 כתב האישום המתוקן בת.פ. 14794-06-22 (להלן: "כא/2"), מייחס לו עבירות הפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 21/03/22, בסמוך לשעה 18:20 חייג הרופא אל הנאשם במסגרת תור טלפוני שנקבע לו מבעוד מועד. במעמד זה, הפריע הנאשם בשיחה בכך שצעק ודרש מהרופא תרופה, אשר סירב להעניק לו את התרופה כפי שקיבל עד עכשיו. הכול כאמור בכתב האישום המתוקן.

תסקיר שירות המבחן :

שירות המבחן למבוגרים הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם ביום 30/11/23, אשר פירט את קורותיו. ילדותו של הנאשם הייתה רווית קשיים, אם כי הנו אדם נורמטיבי המשתף פעולה עם שירות המבחן, וכי הוא בעל סיכוי לשיקום. התסקיר קובע כי מדובר במי שעבד כמנהל עבודה בחברות בנייה בחברות שונות, חולה סוכרת המאוזן באמצעות כדורים וזריקת אוזמפיק. כן, הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

התסקיר קובע כי במצבי תסכול וחוסר אונים הנאשם עלול להתנהג באופן פוגעני. במצבים אלה הוא בעל יכולת מצומצמת לשיקול דעת וחשיבה מקדימים, ביחס לתוצאות ומשמעות מעשיו. הוצע לנאשם טיפול פרטני והוא הסכים. עצם ההליך מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם, ושירות המבחן סובר כי קיים סיכוי ממשי לשיקום.

המלצתו של שירות המבחן היא שהנאשם יעבור טיפול פרטני במשך שנה תחת צו מבחן, וכן יבצע שירות לתועלת הציבור במשך 180 שעות כמתן פיצוי לחברה. המלצה זו מהווה מסר שאינו סלחני עבור הנאשם. בהשלמה, הומלץ על ביטול הרשעת הנאשם והטלת התחייבות. זאת, בין היתר, משום שלדברי הנאשם השארת ההרשעה על כנה תמנע ממנו להמשיך לעסוק בתפקיד שבו הוא עוסק כיום.

הממונה על עבודות שירות:

2. ביום 05/02/24 הנאשם התייצב בפני הממונה על עבודות השירות, אשר לאחר בחינת נתוני האישיים ונסיבותיו האישיות של הנאשם, מצא כי אין מניעה לקבוע כי קיימת התאמה בהתאם לחוק העונשין לפי סעיף 51(ב1), כמו כן בשאלת ההשמה לפי סעיף 51(ב1)(2) לחוק העונשין, הנאשם נמצא כשיר עם מגבלות לעבודות שירות. הנאשם הסכים כי ככל שכן יגזר יבצע עבודות השירות, כשבקשת הממונה היא שהטיפול של שירות המבחן יהא בשעות אחר הצהריים.

טיעונים לעונש

3. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 17.12.23. המאשימה שטחה טענותיה בעל פה, ואילו ההגנה הגישה את טענותיה בכתב. בנוסף לטענות שהוגשו בכתב, ההגנה חזרה על טיעוניה בעל פה במעמד הדיון.

תמצית טענות המאשימה

4. בעניינו המדובר בשני אירועים נפרדים, אשר כללו מעשי אלימות שהופנו לקורבנות שונים, שאין ביניהם קשר. על כן, ובהתאם להלכת ג'אבר הידועה, יש לקבוע שני מתחמים שונים שישקפו את מידת האשם של הנאשם, אשר נשקפת - בעיקר - מהעובדה שפגע בשני קורבנות שונים.

5. לעניין ת.פ. 60094-10-21 (להלן: "האירוע הראשון" בזמן):

המאשימה טוענת כי הנאשם פגע בערך המוגן של הזכות לכבוד ולשלמות הגוף, כאשר הפגיעה היא בעוצמה לא מבוטלת. לטענתה, פוטנציאל הנזק ממעשי הנאשם הוא גדול, שכן פגיעת הבקבוק בכתפה של המתלוננת היה עלול לגרום לנזק רב. בשל פוטנציאל הנזק האמור, מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין חודשיים מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 8 חודשים.

6. לענין ת.פ. 14794-06-22 (להלן: "האירוע השני" בזמן):

הנאשם פגע בערך המוגן של הסדר הציבורי וביכולתו של איש ציבור לעבוד ללא לחץ ואימה, העלולים לשבש את שיקול דעתו של גורם מקצועי. לא ניתן לקבל מצב אשר על פיו רופא מוסמך חושש להעניק, או שמא למנוע, תרופה ממטופל על רקע שיקול דעת מעורער. החשיבות בשיקול דעת חופשי של העוסקים בדבר, ובעצמאותם, ראשונה במעלה. בהקשר זה, יש לומר כי פוטנציאל הנזק הכרוך ממעשה הנאשם, הלוא הוא חריגת הרופא מטוהר המידות. ניתן היה לדמיין מצב אשר על פיו הרופא היה נכנע לצעקות הנאשם, ולבסוף מעניק לו תרופה בניגוד לצרכיו האמתיים. הדבר היה פוגע הן בנאשם שקיבל תרופה שלא מתאימה לו, והן ברופא אשר חרג מהסטנדרט המקצועי המקובל. מכל אלה, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם באופן שיתחיל מחודש מאסר ועד שישה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

7. ב"כ המאשימה חזר על האמור בתסקיר שירות המבחן לעניין העונש, וטען כי הנאשם נפגש פעם אחת עם שירות המבחן, לא עבר טיפול פרטני או טיפול במסגרת ההליך ולא היה תחת מעקב ולמרות שמדובר בפגישה אחת ויחידה שירות המבחן ממליץ על עונש מאוד מקל, תוך ביטול הרשעה. לטענת ב"כ המאשימה, וביחס לשני התיקים נשוא דיוננו, מדובר באירועים שהילכו על המתלוננים אימים, דבר שהיה צריך לקבל ביטוי בתסקיר המבחן. ביחס להמלצות התסקיר טוענת המאשימה, כי הנאשם הורשע במרץ השנה (2023), ולטענתה הנאשם עדיין עוסק בעיסוקו ובתחומו. דהיינו ההרשעה אינה מחסום להמשך עבודתו בעסק.

8.

אשר לפגיעה התדמיתית הצפויה לנאשם, טוענת המאשימה כי הדבר יכול להיגרם גם מגורמים חיצוניים, וממילא אין המדובר בשיקול שיש להתחשב בו. נטען כי הדברים נאמרו באופן ברור בשורת פסקי דין בבימ"ש העליון, כשבראש ובראשונה הפנה להלכת "כתב" ולקשר שנדרש בין סוג העבירה לבין הפגיעה הצפויה.

9. באשר לביטול ההרשעה יוטעם, כי הנאשם מנהל חברת בנייה, ולא הוכח כי הרשעתו תביא לכך שיפוטרי. נטען כי הנאשם לא הציג מסמכים באשר להיעדר האפשרות להתמודד במכרז ממשלתי בעקבות הרשעה בדין, ועל כן לא עמד בנטל להראות שייגרם לו נזק קונקרטי הנגזר מן ההרשעה. על כך יש להוסיף, כי היו מקרים שבהם נאשמים הורשעו בדין ולאחר מכן השתתפו במכרזים ממשלתיים, כמו גם התמודדו לתפקידים ציבוריים שונים. בהקשר זה, המאשימה מפנה לרע"פ 462/18 מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל. שם, בית המשפט העליון דחה את עתירתו של נאשם לביטול הרשעה, הגם שזו תסכל את אפשרותו להתמודד בבחירות המועצה המקומית, כמו גם לקבלה ללשכת עורכי הדין.

10. בנוסף, המאשימה מפנה לרע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל. שם דובר בנאשם נעדר הרשעות קודמות וסטודנט לרפואה. בית המשפט העליון דחה את העתירה לביטול הרשעתו, שעה שלקח סיכון אשר על פיו תיווצר פגיעה בחופש העיסוק הנאשם.
11. המאשימה מבקשת למקם את הנאשם ברף התחתון של המתחמים המצוינים. ביתר פירוט, לטענתה יש להעמיד את עונשו של הנאשם על חודשיים מאסר בגין עבירת התקיפה, ובהצטבר לעונש זה לקבוע חודש מאסר נוסף, בגין הפרעה לעובד ציבור. יצוין כי יכול שהמאסר יבוצע בעבודות שירות, ככל שהממונה יתיר זאת. לצד זאת, המאשימה מבקשת רכיב של מאסר מותנה בגין כל אירוע, פיצוי לקורבנות העבירה, קנס, והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. תמצית טענות ההגנה
12. ההגנה עותרת לאמץ את המלצת שירות המבחן. בהתאמה לכך, ההגנה מבקשת לבטל את הרשעת הנאשם בדיון, לקבוע כי על הנאשם לקיים צו מבחן למשך שנה, להטיל על הנאשם של"צ בהיקף של 180 שעות, ולהשית עליו התחייבות שלא לבצע עבירה.
13. לטענת ההגנה, הרשעה תביא לנזק בלתי הפיך ולא פרופורציונלי שייגרם לנאשם, ביחס לנזק שיגרם לאינטרס הציבורי.
14. ב"כ הנאשם מבקשת להתעלם מטענות המאשימה, החורגות לטענתה מעובדות כתבי האישום המתוקנים.
15. נטען, כי הנאשם הודה בביצוע המעשים המתוארים בכתבי האישום, לאחר תיקונים. עוד נטען, כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחיד, המתייחס לשני האירועים נשוא כתבי האישום.
16. ביחס לנסיבות הקשורות בעבירה, ההגנה מפנה לכך שהנאשם חולה בסכרת, וכי לא קיבל את התרופה שהיה זקוק לה. נטען כי נסיבות אלה מעידות על הצורך בחריגה ממתחם העונש ההולם.
17. ביחס לנסיבות שאינן קשורות בעבירה נטען, כי הנאשם אב ל-4 ילדים, נעדר עבר פלילי, אשר גדל במשפחת אמנה רווית קשיים. נטען כי הנאשם מפרנס יחיד, בהיותו שכיר בחברה שמספקת שירותי בנייה לקמ"ג. הנאשם עבר קורסים מטעם מקום עבודתו, לשם שיפור הכשרתו. לצד זאת, הוצגה תעודת גמר ממוסד התעשייה ותעודה נוספת של קורס של בונה מקצועי לפיגומים. עוד הוצג תלוש שכר, לפיו הנאשם עובד במקום עבודתו מזה שנה וחצי. נטען, כי אם יפוטר ממקום עבודתו, תהיה לו בעיה למצוא מקור הכנסה חדש.
- עוד נטען, שהמעסיק של הנאשם היא חברה קטנה, שזוכה בפרויקטים של משרדי הביטחון, וכי אם אינו מגיע בבוקר לאתר הבנייה, אין אתר הבנייה פועל.

18. באשר לביטול ההרשעה, ההגנה מפנה לשתי אסמכתאות שלטענתה רלוונטיות לעניינינו:
א. ההגנה מפנה ל-ת"פ 27336-04-17 מדינת ישראל נ' אבידן. שם, בוטלה הרשעה של נאשם נורמטיבי שתקף אישה זרה וגרם לה חבלות בדמות נפיחות בראש, כאבים בצוואר, ושפשוף במרפק. לאחר בחינת חומרת העבירות ונסיבותיו האישיות של הנאשם, בית המשפט הורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, כהמלצת שירות המבחן.
ב. ההגנה מפנה ל-ת"פ 23764-08-12. המדובר בביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור, אימים, והפרעה לשוטר בתפקיד. בית המשפט קבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר קצר בפועל. לבסוף, בית המשפט ביטל את הרשעת הנאשם כאשר נתן משקל לחומרת העבירה מחד גיסא, ולנסיבות הנאשם מאידך גיסא.
19. בדבריו האחרונים לבית המשפט, הנאשם מסר כי הינו לוקח אחריות על מעשיו כנגד הרופא, כי הינו מפרנס יחיד, ואב לחמישה ילדים. הנאשם תיאר בהרחבה על נסיבות חייו הקשות, הכוללות התמודדות עם מחלת הסוכרת. הנאשם סיפר כי בשל נסיבות חייו הקשות, הוא מקפיד להעניק יחס חם ואוהב לילדיו. הנאשם סיפר, כי מיד לאחר האירוע יצר קשר עם קורבן העבירה - הרופא - התנצל בפניו ואמר שמבחינתו הדבר היה בטעות.
דיון והכרעה
אירוע אחד או כמה אירועים?

20. בטרם נאחז את השור בקרניו, יש לתת את הדעת לכך שמדובר בשני כתבי אישום, המגוללים מסכת עובדתית שונה. ההגנה טענה בסיכומיה כי יש להגדיר מתחם עונש הולם אחד, שכולל בתוכו את שני האירועים המתוארים בכתבי האישום. ואולם, ההגנה לא צירפה הנמקה משפטית לעתירתה. על כן, ונוכח הנימוקים שיוצגו להלן, דומה כי אין מנוס מלקבוע שמדובר בשני אירועים נפרדים.
הדברים האמורים נשענים על הלכת ג'אבר, שבה נקבעו המבחנים שיש להפעיל כדי לבדוק האם מדובר ב-"אירוע אחד" או שמא "כמה אירועים". הנפקות להבחנה זו מצויה במספר מתחמי העונש שיקבעו, ובאופן שבית המשפט ירכיב את מעשיו של הנאשם על אותם מתחמי ענישה. אם כן, הלכת ג'אבר הולידה שתי גישות שעל בסיסן נקבעים מספר האירועים שהתחוללו. הגישה הראשונה, שנקבעה על ידי כבוד השופט (בדימוס) דנצינגר, קובעת כי יש לבחון האם העבירות בוצעו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, או שמא בוצעו כמכלול אחד שמאופיין במחשבה פלילית אחת. לעומת זאת, הגישה השנייה שנקבעה על ידי כבוד השופטת ברק ארז, סוברת כי יש לבחון את הקשר ההדוק הקיים בין העבירות. על פי גישה זו, גם אם העבירות לא בוצעו בסמיכות של זמן ומקום, לא ניתן יהיה לקבוע כי המדובר באירוע אחד.

בעניינינו, אין המדובר באירועים שהתרחשו בסמיכות של זמן או מקום, ודומה כי אין לייחס להם מחשבה פלילית משותפת. בכל אחד מן האירועים הנאשם איבד את קור רוחו, ונהג בצורה שלוחת רסן כלפי קורבנותיו. בעניין זה חשוב לציין כי קורבנותיו אינם קשורים אחד לשני, וההכרה בנזקים של כל אחד מהם מצדיקה את ההקמה של שני מתחמי ענישה נפרדים. הגם שאופן הפעולה בה נקט הנאשם בכל אחד מן האירועים הוא דומה, אין הדבר מצדיק את הכללתם כמסכת עובדתית יחידה.

מתחמי העונש ההולם

21. נראה כי הצדדים אינם חלוקים ביחס לסוג הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ביחס לשתי העבירות. גדר המחלוקת שבין הצדדים מונחת במידת הפגיעה שבאותם ערכים המוגנים, והיא נגזרת מנסיבות המקרה המסוים. מידת הפגיעה בערכים המוגנים רלוונטית לקביעת מתחם העונש ההולם, ואף ביתר שאת לשאלת ביטול ההרשעה. זאת, בהתאם לעיקרון ההלימה שמהווה את העיקרון המרכזי והמוביל בענישה, אשר מעלה על נס את ערך הגמול.

ביחס לשאלת ביטול ההרשעה יש להוסיף, כי גם אם בית המשפט קובע כי יש להימנע מהרשעת הנאשם, אין הוא משתחרר מכבלי המחוקק, הדורשים לתת את הדעת על עיקרון ההלימה ואל מתחם העונש ההולם הנגזר ממנו. המלומדים רבין וואקי עמדו על כך בספרם "הענישה הפלילית", וכלשונם:

"אי הרשעה אינה עונש... השיקול העיקרי המנחה את בית המשפט בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך. שיקול זה אינו חלק ממערך השיקולים המנחה את השופט בקביעת מתחם העונש ההולם... בהחלטתו להימנע מהרשעה, חייב ליתן דעתו על העיקרון המנחה ועל שאר העקרונות הקבועים בחוק. ככל שמעשה העבירה חמור יותר, וככל שמידת אשמו של הנאשם רבה יותר, כך החשיבות של הטלת עונש ששייב לנאשם כגמולו לפי עקרון ההלימה גוברת גם היא. על כך יש להוסיף את העובדה שהכרעה של אי הרשעה כובלת את בית המשפט לגזירת עונשים מסוימים בלבד - כגון שירות לתועלת הציבור או התחייבות להימנע מביצוע עבירה - ומונעת ממנו להטיל עונשי מאסר או קנס. בכך ניתן לזהות קיומם של יחסי תלות בין ההכרעה בדבר אי הרשעה להכרעה בדבר קביעת המתחם ההולם" (יורם רבין, יניב ואקי, "הענישה הפלילית", כרך ג', פרק 3, עמ' 48, 2022) [הדגשות לא במקור - א.ד.]

מתחם העונש ההולם לאירוע הראשון - כ/א 1.

22. מעשי הנאשם גרמו לפגיעה בזכות לכבוד ובזכות לשלמות הגוף, המהווים את הערכים המוגנים המרכזיים שיושבים בלבה של העבירה. מעבר לכך, בעבירת התקיפה הבסיסית יש לתת את הדעת לפוטנציאל הנזק שכרוך בביצועה, בניגוד לעבירות התקיפה התוצאתיות, הדנות בנזקים קונקרטיים שנגרמו כתוצאה מביצוע העבירה. כאמור, אין הצדדים חלוקים ביחס לערכים שנפגעו, אלא ביחס למידת הפגיעה שנוצרה - ועל כך אעמוד כעת.

23. כידוע, מידת הפגיעה בערכים המוגנים נגזרת מהנסיבות הקשורות בעבירה, אשר בהן יש ללמד על מידת האשם של הנאשם. במקרה שלפנינו יש לתת את הדעת לנסיבות שלהלן, אשר מצביעות על מידת פגיעה נמוכה:

א. דומה כי אין המדובר באירוע שבו הנאשם תכנן את מעשיו, אלא ביצע אותה "בעידנא דריתחא". מצד אחד, יש לגנות את התחממות המזג שאפיינה את ביצוע העבירה, כזו שעלולה להוביל להתלקחותם של אירועים, וכיוצא בכך לגרום לנזקים חמורים מאוד. מן הצד השני, קשה לייחס רובד נוסף של חומרה להיעדר תכנון, במיוחד בנסיבות שלפנינו - בהן לא נגרם נזק פיזי למי מהצדדים.

ב. על פי כתב האישום, הנאשם "העיף" מעמד מוצרים שהיה בסמוך למתלוננת, ואף זרק עליה בקבוק מים בדרכו החוצה מן החנות. שני מעשים אלה מגלמים פוטנציאל נזק שאינו מבוטל. דברים אלו נשענים על האפשרויות השונות שבהן האירוע יכול היה להסתיים, ולמשל: פגיעת מעמד המוצרים במתלוננת, ופגיעת הבקבוק שהושלך בראשה של המתלוננת או חלק גוף רגיש אחר. אני סבור כי נסיבות אלה מלמדות על פוטנציאל נזק המחמיר את אשמו של הנאשם.

ג. לא הונחה בפני בית המשפט כל אינדיקציה שמלמדת על היעדר יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה, את הפסול במעשיו ואת המשמעות הנגזרת מהן. על כך יש להוסיף, כי הנאשם יכול היה להימנע מהמעשה ביתר קלות - בכך שהיה שומר על איפוק, כיתר האנשים הנורמטיביים בחברה.

24. מדיניות הענישה הנוהגת בביצוע עבירת התקיפה הבסיסית נעה במנעד רחב, והיא משתנה בהתאם לנסיבות הספציפיות שקיימות בכל תיק ותיק. ראו למשל את האסמכתאות הבאות:

א. ת"פ (י-ם) 27076-12-21 מדינת ישראל נ' מואיד אבו מיאלה (פורסם ב-1.5.24 במאגר נבו): הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של תקיפה סתם. מכתב האישום עולה כי במסגרת ויכוח שהתגלע בכביש בין הנאשם לבין המתלונן, הנאשם אמר למתלונן כי "יזיין אותי" ושייצא מהרכב. בתגובה, המתלונן יצא מן הרכב והתקרב אל הנאשם. החלו השניים לדחוף זה את זה ולהכות אחד את השני באמצעות אגרופים ובעיטות. כל זאת, עד שהמתלונן נפל ארצה והנאשם היכה אותו במכת אגרוף לראש. בהמשך, המתלונן דחף את האופנוע של הנאשם עד שהוא נפל. כתוצאה מהאירועים לנאשם נגרמו שריטות, נשברו לו המשקפיים ושעון היד. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה או של"צ לבין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. לבסוף, הושתו על הנאשם מאסר על תנאי, 200 שעות שירות לתועלת הציבור, והתחייבות כספית בסך ₪ 5,000 שלא לעבור עבירת אלימות.

ב. ת"פ (שלום ב"ש) 65254-08-21 מדינת ישראל נ' פיראס נאסר (פורסם ב-6.6.24 במאגר נבו): המדובר בתיק שנדון לפני מותב זה. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תקיפה סתם. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם שימש מורה בבית ספר בו למדו תלמידים קטינים. באחד מן הימים, שהו המתלונן ותלמיד נוסף במסדרות בית הספר. במעמד זה, הנאשם תקף את המתלונן בכך שאחז בצווארו בחוזקה, אחז בידו בחוזה, ודחף אותו לכיוון הכיתה. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות. לבסוף, הושתו על הנאשם רכיבים הכוללים מאסר על תנאי, צו של"צ, והתחייבות שלא לעבור עבירת אלימות בסך 4,000 ₪. במקרה זה הנאשם פסק מלשמש כמורה ולמעשה נענש בעזיבתו לאזור הצפון שם החל לעבוד בתחום הבנייה.

ג. ת"פ 13450-02-23 (שלום באר שבע) מדינת ישראל נ'אימאן קיעאן (פורסם ב-30.1.24 במאגר נבו): הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. על פי כתב האישום, הנאשם נכנס יחד עם בנו למרכז הממוקם במרכז מסחרי בבאר שבע. כאשר ביקש להיכנס למרכול, המאבטח (המתלונן), כי עליו לעטות מסכה עובר לכניסתו לחנות. בתגובה השיב הנאשם "אל תדבר אלי ככה, מי אתה בכלל?", ובהמשך ניגש אליו ותקף אותו בכך שדחף אותו באמצעות ידיו בצווארו, וכן הכה בו באמצעות ידו בצד שמאל של פניו. בהמשך לכך, ולאחר שאנשים הפרידו בין הצדדים, הנאשם איים על המתלונן באומרו "אני אזיין אותך". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה צופה פני עתיד לבין תשעה חודשי מאסר. לבסוף, הושת על הנאשם מאסר על תנאי, כמו גם רכיבי פיצוי והתחייבות להימנע מביצוע עבירת תקיפה ואיומים.

בעניין זה יוטעם כי הגם שמדובר במסכת עובדתית הטומנת בחובה ביצוע של 2 עבירות, כאמור תקיפה סתם ואיומים, דומה כי נסיבות המקרה הולמות את עניינינו. על כן, ניתן להקיש מאסמכתא זו למקרה שבפניי.

25. מכל אלה יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם לאירוע הראשון צריך לנוע בין ענישה הצופה פני עתיד לבין מס' חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. במסגרת מתחם זה, יש להכליל רכיבי ענישה נוספים שיפורטו בסוף הדבר.

מתחם העונש ההולם לאירוע השני - כ/א 2.

26. מעשי הנאשם מהווים פגיעה בעובד ציבור, והעלבתו עולה כדי פגיעה כפולה. הפגיעה הראשונה, ברגשותיו של עובד הציבור עצמו, ובמוטיבציה שלו להעניק שירות לאזרח. לעומת זאת הפגיעה השנייה, שהינה עקיפה בדמותה, מהווה תמריץ שלילי לכלל עובדי הציבור להעניק שירות יעיל לאזרח, אשר אינו מבוסס על רגשות של פחד, לחץ ואימה. על הפגיעה בערכים אלה, יפים הם הדברים שנכתבו ב-רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל:

"חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו."

27. מתוך הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, אשר יפורטו לקמן, ניתן ללמוד כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה נמוכה:

א. העלבת עובד הציבור במקרה שלפנינו התבטאה בכך שהנאשם "הפריע" בשיחה ודרש מן הרופא ליתן לו את התרופה שאותה הוא כבר נוטל. דבריו של הנאשם נאמרו תוך כדי צעקות.

ב. הנאשם ביצע את העבירה במסגרת תור טלפוני. היינו, הנאשם לא היה בסמוך למתלונן בעת שהעליבו. אני סבור כי המרחק הפיזי שאפיין את התקשרות זו מורידה מחומרת אשמתו של הנאשם. הדברים נשענים על העובדה אשר על פיה הרגשות של מורא ופחד מתעצמות כאשר מדובר בהיתקלות פיזית וכן, נוכח האפשרות הנמוכה להסלמה של האירוע. חשוב לציין, כי אין בקביעה זו כדי לומר שמעשי הנאשם הינם תקינים, אלא להצביע על הפער שבין ביצוע העבירה הנדונה בסמיכות פיזית למתלונן, לבין ביצוע העבירה במרחק מן המתלונן.

ג. פוטנציאל הנזק שנגרם מביצוע העבירה מונח בחשש ולפיו נציגי החוק לא יוכלו למלא את תפקידם כראוי. חשוב לציין כי במקרה שלפנינו, המתלונן לא שעה לדרישותיו של הנאשם, ועל כן לא נגרם נזק קונקרטי בדמות חריגה מהסטנדרט המקצועי. בהקשר לנסיבה המתוארת בסעיף א', אני סבור כי המרחק הפיזי שאפיין את ההתקשרות סייע לעובד הציבור "לעמוד על שלו" ולבצע את תפקידו כנדרש.

ד. הסיבות שבגינן הנאשם ביצע את העבירה, מונחות - בעיקר - במצבו הרפואי. דומה כי מחלת הסוכרת שבה הנאשם לוקה, מצריכה נטילת תרופות שונות ומגוונות. ברי כי אין הנאשם מוסמך לבחירת תרופותיו, ומובן כי אין הוא רשאי להשיג על דעתו של הרופא המוסמך, ויחד עם זאת ניתן להבין את מקור מעשיו: הנאשם נטל תרופה מסוימת עד יום ביצוע העבירה, אשר עמה הוא ביקש להמשיך. יכול שמעשיו נבעו מחששות כאלה ואחרים, הנוגעים בשינוי התרופה שאותה הוא נוטל. ואולם, זה המקום לומר כי האמפתיה שבית המשפט מביע לנסיבות אלה אין עולות כדי סימפתיה: הבנה איננה קבלה.

28. מדיניות הענישה בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור משתנה ממקרה למקרה, ועל פי רוב מהווה מן "עבירה משנית" ל-"עבירה העיקרית". לא כך הדבר בעניינינו, לאור הקביעה ולפיה האירוע השני עולה כדי אירוע נפרד, אשר מצדיק הקמת מתחם עונש הולם נפרד. בית המשפט התקשה בלמצוא אסמכתאות הנוגעות לביצוע עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין גרידא, ולכן יש להתייחס לאסמכתאות שלהלן תוך התחשבות בשינויים המתחייבים:

א. רע"פ 3501/17 ירחי מרדכי נ' מדינת ישראל (פורסם ב-25.12.17 במאגר נבו). לאחר ניהול הוכחות, הורשע המבקש בביצוע עבירת העלבת עובד ציבור. דובר על מסכת עלבונות שהטיח בשוטר, דוגמת "שיהיה לך סרטן", "שתישרפו בגיהנום", "יודו נאצים" - והכל על רקע דו"ח תנועה שנרשם לחובתו. בית המשפט גזר את עונשו לחודשיים מאסר על תנאי, ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת הרשות לערער.

מקרה זה תואם את נסיבותינו, במובן שבו הנאשם הורשע בגין עבירה זו בלבד. מעבר לכך, המקרה הינו חמור - בכמה רמות - מהמקרה שבפניי. זאת, תוך שימת על תוכן האמירות שנאמרו, על הקרבה הפיזית שבין הנאשם למתלונן, ונוכח הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה.

ב. רע"פ 4559/19 חיים ברק כהן נ' מדינת ישראל (פורסם ב-10.7.19). לאחר ניהול הוכחות, הורשע המבקש בביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. דובר על מי שפרסם על פני תקופה של למעלה משנה רשומות וסרטונים בגנותו של המתלונן, באותה עת רכז מודיעין במשטרה. הפרסומים גרמו לבהלה ודאגה בקרב בני משפחתו של המתלונן, ואף הביאו לכך שסווג כ'שוטר מאוים' ותוגברה האבטחה סביבו וסביב משפחתו. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, וגזר על המבקש 300 שעות של"צ, ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה (וכך גם ערעור המדינה), תוך שנפסק כי העונש שנגזר על המבקש מקל עימו, זאת בין היתר בשים לב לשיטתיות המעשים, התכנון שקדם להם והנזק שנגרם לעובד הציבור ולשירות הציבורי. הבקשה לרשות ערעור נדחתה אף היא.

מקרה זה תואם את נסיבות המקרה, באופן שבו העלבת עובד הציבור בוצעה מרחוק. יצוין, כי מקרה זה הינו חמור שבעתיים מן המקרה שבעניינו. זאת, משום ההיתכנות של הפרסומים שפורסמו בגנותו של המתלונן לפגוע ביכולתו לבצע את תפקידו. דומה כי בתיק שלפניי היתכנות זו נמוכה - עד מאוד - והדבר מקבל משנה תוקף נוכח סירובו של המתלונן לספק לנאשם את התרופות שדרש.

29. נוכח האמור לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין ענישה צופה פני עתיד בצירוף של"צ לבין מספר חודשי מאסר שיכול שיהיו מבוצעים בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נלווים. שאלת ביטול ההרשעה

משהוכח ביצוע עבירה הכלל המשפטי בשיטתנו הוא כלל של הרשעה. סטייה מכלל זה תעשה רק במקרים יוצאי דופן. בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל נב(3) 337 (1997) בית-המשפט העליון עמד על הכלל החל על שאלת ההרשעה וקבע שני תנאים מצטברים:

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה."
ובהמשך:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

ובעניין ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נ' מדינת ישראל (נבו) (03.03.2013) :

"על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם. עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד."

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 66903-07-20 טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (נבו) (30.12.2020) (להלן: "עניין אבו מדיעם"), בו נקבע (בדעת רוב):

"מקובלת עליי טענת ב"כ המערער, התואמת את ההלכה הפסוקה, לפיה בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. אין צריך לומר כי בחינת היחס שבין תבחינים אלו תיעשה רק מקום בו ישתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, על נסיבותיה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי שיהא בכך כדי לפגוע פגיעה חמורה באינטרס הציבורי."

בית-המשפט המחוזי סיכם בעניין אבו מדיעם את השיקולים שעל בית המשפט לבחון, עת שוקל אם להרשיע הנאשם שבפניו, והם:

"טיבו של מעשה העבירה שביצע המערער בנסיבותיו, לרבות הממד האקראי הנלווה לכך; הודאתו בפני שירות המבחן ובבית המשפט בביצוע העבירה; הבעת החרטה מצדו; גילו הצעיר באופן יחסי בעת ביצוע העבירה; העדר עברו הפלילי; הסיכוי הנמוך להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו; העובדה כי מעשה העבירה אינו משקף את אורח חייו עובר לביצוע העבירה ולאחריה כי אם התנהגות מקרית; חלוף הזמן בינתיים; עמדת שירות המבחן המבטאת קווי אישיות נורמטיביים של המערער, וכן הנזק המשמעותי הצפוי לו מההרשעה"

1. בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 יצחק קיזר נ' מדינת ישראל (נבו) (09.03.2022) (להלן: "עניין קיזר") בית-המשפט הפנה לעניין אבו מדיעם :

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מידתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר [השוו: עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2020); ע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2015)]. בעניין זה נפסק על ידי הרכב בראשות כב' הנשיאה כץ וכב' השופטים ואגו ושפסר ב-עפ"ג (ב"ש) 6700-09 אלזם נ' מדינת ישראל (3.3.10) (להלן: ענין אלזם), דברים הרלוונטיים גם לעניינו, הגם שנפסקו בעבירות אחרות מאלו שלפניו:

"אין אנו מכירים מקומות עבודה בשירות הציבורי שבהם ההרשעה אוטומטית מביאה לשלילת המועמדות או פסילתה, להיפך... נעשית בדיקה ובחינה של כל מקרה לגופו והחשוב הוא מה העבירה ומה נסיבותיה ולא עצם ההרשעה או העדרה"

זאת ועוד, ככל שצדדים שעמם עובד הנאשם רשאים על-פי דין לדרוש מהנאשם להציג גיליון רישומו הפלילי, אזי נוכח אופי העבירה וככל שהנאשם אכן מבצע עבודות עבור גופים ציבוריים בכלל ומשרד הביטחון בפרט - מן הראוי שלא להסתיר מעשי הנאשם מאותם גופים המתקשרים עמו בהסכמים, כאשר כפי שנקבע בפסק הדין בענין אלזם - לא עצם ההרשעה או אי-ההרשעה צריכה לעמוד לנגד עיני המתקשרים עם הנאשם, אלא המעשים עצמם. ב-ענין אלזיד קבעה כב' הנשיאה נאור, כי אין מקום להורות על ביטול ההרשעה "על אף המחיר האישי שהמבקש עשוי לשלם" והגם ש"המבקש הצביע על הפגיעה האפשרית שעלולה להיגרם לו מהרשעתו".

לנוכח טיב העבירות שיש בהן פרץ בלתי נשלט של אלימות, ניתוח אופיו של הנאשם על ידי תסקיר המבחן, הצורך בהרתעת היחיד והרבים דווקא בשל אלו בהפרעה לעובד בתחום הרפואה והפגיעה הבלתי נשלטת במוכרת, חומרת העבירות השתיים המלמדות על חובת הטיפול השיקומי טיפולי ובטוחה לעתיד במאסר מותנה בהתאם לניתוח הסיכון הנשקף, קנס פיצוי והתחייבות ועוד ומנגד היכול לאזן מבלי לפגוע יתר על המידה ברכיבי הענישה גם לאחר הרשעה, הריני מורה בזה על הותרת ההרשעה על כנה.

עבודה במוסדות ציבוריים, מחייבת כפליים, עבירות אלימות יש להן מחיר. הגם שלא מוכח דיו מלבד אמירה בעלמא, ההרשעה בתיק זה היא ביטוי הכרחי לפגיעה בערכים המוגנים בהם פגע הנאשם. קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

30. משום שקבעתי כי ההרשעה על כנה, והעבירות שבוצעו מקימות שני מתחמי ענישה נפרדים, קצבתי כל עונש בנפרד וצברתי אותם יחדיו, כמצוות המחוקק.

31. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שבפניי מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. מחד גיסא, יש לתת את הדעת על כך שהנאשם נעדר עבר פלילי. מאידך גיסא, יש לקחת בחשבון את העובדה אשר על פיה הנאשם ביצע שתי עבירות המאופיינות ב-"איבוד העשתונות".

ב. הנאשם הודה בכתב האישום ולקח אחריות על מעשיו.

ג. לפי תסקיר המבחן, דומה כי ישנו סיכוי גדול אשר על פיו הנאשם ישתקם, אם כי אין בטוחה לכך.

ד. נלקח בחשבון כי עונש של מאסר בפועל, או לחלופין ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, תהווה פגיעה משמעותית במשפחת הנאשם, שבה הוא המפרנס היחיד. אין לנתק רצף עבודתו של הנאשם וסיכון יציבותו הכלכלית.

ה. הנאשם מסר בדבריו האחרונים כי התקשר לרופא והתנצל בפניו על שעשה. בית המשפט רואה זאת כמאמצים לתיקון אחת מן תוצאות העבירה שאליה גרם.

ו. נלקחה בחשבון העובדה ולפיה הנאשם מהווה בורג מרכזי בגלגלי החברה שבה הוא עובד, וכיוצא בזה את האינטרס הציבורי התומך בהשאתו במעגל תומך - הן תעסוקתית והן משפחתית.

ז. חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה הראשונה - בשנת 2019 - ומנגד עבירה נוספת בשנת 2022.

ח. נתתי משקל לנסיבות לקולא ועיקרן, השלכות מאסר על יציבות פרנסתו של הנאשם ויתר שיקולי השיקום, והנסיבות שמחייבות עונש צופה פני עתיד מבלי לפגוע בו ובהווה יתר על המידה בחלוף השנים ונסיבות החיים של הנאשם וכל השיקולים שלא עמדו לשאלת אי ההרשעה אך יעמדו לשאלת האיזון לתוצאה העונשית הנכונה.

32. מכל אלה, יש להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחמים שנקבעו לעיל, ובשל חישובם במצטבר יחד עם המשך תוכנית השיקום, ביקשתי לקבוע עונש שיש בו בטוחה לעתיד התחשבות בחלוף הזמן ההודאה העדר עבר פלילי ובכל נימוקי השיקום בעבר, מבלי לגרום הרס וזעזוע היציבות בהווה הכלכלי משפחתי בנסיבות טיב העבירות ודרגתן.

33. בית המשפט העדיף תחת עבודות השירות בנאשם נעדר עבר פלילי שנדרש טיפול במסגרת השיקום, את יתרונות השל"צ ומתווה השיקום מבלי לגרוע בשאר רכיבי הענישה המשמעותיים ובלבד שלא תיפגע משמעותית יציבותו הכלכלית של הנאשם על כל השלכותיה.

סוף דבר:

34. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, והחלטתי להותיר את הרשעת הנאשם על כנה הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 220 שעות. הנאשם יבצע את צו השל"צ במשך שנה בהתאם לתוכנית שיגיש שירות המבחן לתיק בית המשפט בתוך 30 יום. אם לא יפעל הנאשם בהתאם להוראות שירות המבחן רשאי בית המשפט לגזור עונשו מחדש לכל דבר ועניין.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ד. קנס בסך 2,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב5 תשלומים חודשיים שווים ותכופים החל מיום 10.8.24 ובכל עשירי לחודש העוקב. אם לא ישולם תשלום מן התשלומים במועדו תעמוד יתרת החוב לפירעון מדי, מבלי לפגוע באפשרות מיצוי הסנקציה העונשית בימי המאסר דלעיל.

ה. הנאשם יתחייב התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ שלא לעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מכל סוג וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. ההתחייבות תחתם במזכירות בית המשפט עד ליום 16.6.24 בשעה 13:00.

ו. ניתן בזה צו מבחן למשך שנה. הנאשם יפעל בהתאם להוראות שירות המבחן. במסגרתו יידרש הנאשם להליך טיפולי בהתאם לתוכנית שירות המבחן. אם לא יבצע הנאשם הוראות המפקח או מי מטעם שירות המבחן ייגזר עונשו מחדש לכל דבר ועניין.

ז. הנאשם ישלם פיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים:

למתלוננת הגב' ש"ג עדת תביעה מס' 1 בת.פ. 60094-10-21.

למתלונן ד"ר משה מיכאל שיניס עד תביעה מס' 1 בת.פ. 14794-06-22.

ככל שמי מהמתלוננים יוותר על הפיצוי יודיע על כך בתוך 30 יום מהיום בכתב לתיק בית המשפט ולמאשימה והנאשם יהא פטור בהתאמה.

הפיצוי ישולם ב5 תשלומים החל מיום 10.2.25 ובכל עשירי לחודש העוקב. אם לא ישולם תשלום במועדו תעמוד יתרת החוב לפירעון מדי. פרטי המתלוננים יועברו על ידי המאשימה בתוך 14 ימים למזכירות.

את הפיצוי והקנס ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-****
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' סיוון תשפ"ד, 10 ביוני 2024, בנוכחות באי כוח הצדדים.